

Slægtstalen Apeltræf 2014 – af Anne-Marie Jacobsen

Sidste år var slægtstalen både med billeder og fortælling, da Steffen førte os ind i hans fantastiske rejse rundt i New Zealand. Steffen har **ikke** givet den videre til mig, vi - Kasper og jeg kunne ikke få Steffen til at opfylde målet med talen, som er: ”At den der har holdt talen, skal selv give stafetten videre.”

Et apeltræf uden en slægtstale kan vi dog ikke ha`, så derfor har jeg sammen med Kasper besluttet, at denne slægtstale holder jeg, hvori der også indgår lidt evaluering/opsamling af de forrige 5. slægtstaler. Alle taler er at finde på hjemmesiden www.apel.dk.

Første del bliver min egen slægtstale og anden del opsamling på slægtstalerne og området ved Maren Apels hus.

Første del:

Kære slægt

Jeg er født et sted, der er kendt af rigtig mange af slægten. Maren og Heinrichs søn Peter Apel, min farfar købte i 1885 28 tdr. land jord over på den anden side af skoven på Lergravvej og til jorden hørte 2 huse. På jorden byggede han gården, og i starten havde gården ikke et navn, men hans bror Valdemar Apel mente bestemt, at den skulle have et navn, og han anbefalede, at den fik navnet Kidhavegården, og sådan blev det. I begge de huse der hørte til gården, kom der også til at bo slægt, i den ene boede Ragnhild Andersen datter af Johan Peter Apel og i det andet Peter Apels datter Emma Magnine Apel Kørvel, min mormor. En helt lille slægtslandsby. Dette univers blev jeg og Peter født ind i, i 1950'erne. Vores dobbelte slægtskab med både Heinrichs og hans bror Johan Peter Apel må I studere på stamtræet. Vores mor var Lylla Emma Algunda Apel Kørvel, vores far var Knud Sigurd Ferdinand Apel og om dem kunne der holdes en lang tale, især når vi tænker på, at Lylla som den første og eneste, så vidt jeg ved i vores slægt, blev 100 år. Peter og jeg havde forældre der overvejende var meget positive mennesker og min fortælling bliver et billede af: **”Hvordan jeg med barneøjne fornemmede stemningen og glæden ved at få besøg af slægten.”**

Da jeg forberedte mig til talen, fandt jeg min tale til Carsten Warmings 50 års fødselsdag i 1999, jeg har valgt et udpluk og foretaget enkelte ændringer, men jeg synes, den giver et rigtig godt billede af tiden og mit barndomshjem:

”Der er så yndigt ude på landet, solen skinner hele tiden, og det flyder med mælk og honning. Derude på landet – langt væk fra København, var en gård, der havde en husbond, en husmor og endda en karl, der var også to børn på gården. Familien spiste i hverdagsstuen, stadsstuen kom man kun i ved juletid. Fra hverdagsstuen kunne man se ned ad strædet, thi der var et fint, langt stræde der førte op til gården. Husk det var langt ude på landet, vejen var ikke asfalteret, og der kom næsten aldrig biler.

Tilbage til hverdagstuens vinduer, de var noget særligt, for fra dem kunne man se, når der endelig kom biler op ad strædet. Når der kom en bil med gule lygter, var det helt sikkert, at det var dem fra Knudskov, og så var det lig med legekammerater, for så kom Anne-Lise og Niels Henrik og deres far og mor, Birgit og Svend Erik, det var ofte fredag aften, for så havde den lille familie været helt i Vordingborg for at handle, og så var der ikke langt til Bakkebølle. Men der kom også biler helt fra København, og på disse besøg har jeg oplevet Kurt Apel Hemmingsen på det nærmeste lette loftet i hverdagsstuen, når han sang ”I did it my way”. Jeg ved, der er efterslægt, der ville kunne levere den sang ved et kommende Apeltræf.

Men nu tilbage der hvor Carsten bliver en del af historien.

Hverdagsstuen- i den stue var et spisebord, en gammel slagbænk, et bornholmer ur, husbundens skrivebord, en telefon med nummeret: Nymark 128 og en gammel radio der kunne tage program 1, fordi det var meget vigtigt for især husbonden og karlen at høre pressens radioavis til middag og til aften.

Carsten kom med en båndoptager, altså en båndoptager kunne gengive det man sagde – blot ved at spole tilbage. En Revolution. Husbonden var næste altid glad og holdt meget af at synge, og når nogle af de københavnere kom, så kom humøret helt i top på gården, dog følte karlen at det kunne blive lige løssluppet nok, men glædede sig dog over besøget, thi han var jo også af slægten. Carsten, båndoptageren og husbonden gik ud i stalden, for at Carsten i ro og mag kunne overbevise husbonden om dette vidunder.

Båndoptageren blev sat på indspilning. ”Husbonden var betænkelig, virker det stads, det var dog fantastisk”, tænkte han. Aftalen var at husbonden skulle synge ”Manden på risten” og duerne, grisene, kalvene, køerne, hestene og kaninerne lyttede opmærksomt. Derefter gik de tilbage til hverdagsstuen og hørte resultatet, jo

husbonden var tilfreds og udbød: ”Det er dog fantastisk, hvad de Københavnerne kan finde på.”

Ja, Kidhavegården dannede rammen om mange fantastiske fortællinger og det har mange af slægten været en del af i næsten 90 år i perioden fra 1885 til 1972 et tidsrum der repræsenterer næsten 3 generationer. Masser af fortællinger inddrog både Emma´s hus og Ragnhild´s hus, men der skal være plads til kommende slægtstaler, hvor disse fortællinger kan foldes ud.

Anden del:

Carsten Warming som indgik i denne lille fortælling, var den første, der skrev slægtstalen, det var til apeltræffet i 2009, Carsten fik også ideen til slægtstalen og hans tale i 2009 startede med introduktion til Kong Valdemar landområde, som også blev Apelslægtens vugge her i Danmark. Marianne Halliley gjorde igennem hendes beskrivelse personer fra slægtstræet levende i talen med deres forskellige karakteristika, og hun husker os på: **”At så længe der bliver talt om mennesker, lever de.”** Merete og Benedicte Metzlauff fulgte op med en beskrivelse af Valdemar Apel og hans ligestillingssyn mellem mænd og kvinder og i denne tale omtales også besøg på Kidhavegården. Kjeld Apel Hemmingsen følger op med en fortælling fra barndommen og opvæksten i København, men Kjeld den københavner har ikke skrevet talen ned. Sidste år fik vi så Steffens store rejse til New Zealand genfortalt sammen med mange flotte billeder.

Alle slægtstalerne er med til at give et billede af den mangfoldighed og rejselyst der har været en del af slægtens historie.

Og så var der os der blev hernede i Sydsjælland og har været med til at genskabe det rigtige alternativ til Kidhavegården set med slægtsbriller, nemlig Beværterhuset / Maren Apel som er en perfekt ramme og det rette sted at samles som efterslægt fra Georg Andreas Apel. Væveren Georg Andreas Apel der som ganske ung begav sig ud på rejsen fra Tyskland til Køng Fabrik, og som valgte at blive i Køng, da Køng Fabrik flyttede til Vintersbølle Bleg og kun hans sønner Hans Henrich Apel og Johan Peter Apel tog med hertil, hvor Maren og Heinrich fik bolig her i 1852.

Derfor er Beværterhuset ved hvert Apeltræf, år efter år, det absolutte samlingssted og vi har sammen givet det liv som understøttes smukt af sangen som Carsten Warming digtede til Apeltræf 2006.

Jeg er stolt af at Køng Fabriks historie, der også er vores historie er blevet genfortalt ved Museet i Køng, derfor var netop Køng rammen om det første åbne slægtstræf i 2006. Jeg er også stolt af, at det derefter i samarbejde med museet i Vordingborg blev muligt at restaurere Maren Apels hus, der således genopstod under navnet Beværterhuset til glæde også for alle, der ikke tilhører Apelslægten.

Det næste der nu skal ske er, måske at få Papirmøllen restaureret, så den kan indgå i dette lille samfund med fortællingerne om vandløbet i Vintersbølleskoven, også her har Apel folk haft bolig endda min farmor.

Jo Apelslægten må stadig forsøge, at gå foran i udviklingen omkring dette smukke sted og slægten må tilse det ved Apeltræf fremover.

Talen gives hermed videre til

Til sidst en stor tak til Kasper for et kæmpe arbejde med slægtsforskningen og formidlingen gennem hjemmesiden, uden det arbejde var der ikke et grundlag for slægtstræffet.